

יוסף אל-ח'אל: אותות העתים

יושבים אנו על קצות אצבעותינו, חולמים על אמירי עצים, חולמים על המאות השוממות.

אותוים לשמש בקרנה. היא נמלטת. נופלת. דבר מלבד הרקיע אינו נצל, ככף-היד.

זו המוחקת.

זו הרעבה למשוישים כשאינה מוחאת, מכה, נקפצת בחמת-נקם.

בצהריו של יום אין איש; צלנו יבלעוהו רגלינו. הוא למרום שמים ימריא וך כפחית-לחם.

וגם אם הנצחון לא לנו הוא, הן התבוסה נקפלת למרגלות דגלנו הלכן והמדה.

כקצף נוצף. לא אנו, אלא דבר-מה אותו היינו בסוגרים, לא הבינו אדם. אך כנבואה היה, חותך; וכנוצה היה, גבוה.

כחרטה היה, אין בידו הושיע מגפילה; עקר היה, נדרס למטה-שם.

יפה ההשפלה. פלייך יפה היא, כיפי החיל הנגף. וכן גם התפארת. אך היא כבו, לא יסכן לשחיתה.

בשרו כקשת המתוחה, לא לאכלה הוא.

על-כן ענה נלבש אנהנו בני התהום מפחד פן יפלו גבהים, מפחד פן יטו גגות, מפחד היבשת.

דעתנו לא נסב לצבע, לא נסב לצל, אף לא לאהלים הנצבים בינות עיים.

לא עשק ידאיגנו.

נחל כמסכה הנקובה עד כי במקומותינו נעלם, כמסע, ודעתנו נוחה מן האינסוף, נוחה תמיד; בזכרנו את הגירתנו.

בזכרנו כי אין לה גין.

מני אז—נפלנו.

ובמשהו להט קבלתנו האדמה, והיא לא היתה בתולה: השמים שכבו עליה ממש כרוח הקדש אז.

אלא שהיא לא ילדה איש.

כי השמש לא שנתה נתיבה.

אף לא אנהנו.

לאמר, השם שאין לו בעל-שם.

וכך היינו.

כסוף הנבוב: ככל אשר עליו ייבשו כן שאונו יתגדל עם הרוח.

(מערבית: ש ש ו ן ס ו מ ד)